

[Henry Christensen.]

holdning som opposition måske også kunne bære en del af skylden for, at man somme tider ikke er nået længere; om man måske for ofte har valgt den kritiske holdning for kritikens skyld.

Regeringen fremsatte, som vi ved, f. eks. forslag til en ny forsvarsreform, hvor man tydeligt for enhver, der ville se, søgte at tage hensyn til de socialdemokratiske anvisninger, der var givet besked om. Socialdemokratiet ønskede senere hen under forhandlingerne mere vidtgående undersøgelser, og dem får man. Men desuagtet holder socialdemokratiet sig nu udenfor og tager altså ikke medansvar for landets forsvarsordning. Det beklager vi i venstre, og det er vanskeligt at forstå, at socialdemokratiet end ikke i en sådan sag har undgået at falde for fristelsen til at lade andre hensyn end de saglige hensyn og ansvarsfølelsen over for centrale dele af landets sikkerhedspolitik komme til at spille en for stor rolle. Måske har socialdemokratiet følt, at de nu havde en særlig forpligtelse til at holde specielt ét af regeringspartierne på den rette vej i denne sag. I lang tid har socialdemokratiet anbragt sig overraskende til venstre for det radikale venstre på en række områder; i går oplevede vi, at nu havde socialdemokratiet anbragt sig til højre for det radikale venstre. Det sidste er jo traditionelt lettere at forstå, det er der på en måde mere sammenhæng i; men sammenhængen falder altså, når man ser socialdemokratiets holdning over de 15-16 måneder, der er gået.

Andre eksempler på socialdemokratiets besynderlige opfattelse af samarbejde kan også nævnes, og jeg synes, at det over for den kritik, der føres frem, er rimeligt at nævne det. I diskussionen om antallet af lejligheder under det sociale byggeri stillede socialdemokratiet således forslag om 18.000 over for regeringens forslag om 13.000. Som et kompromis erklærede regeringspartierne sig villige til at acceptere 15.000, hvis man kunne enes, men socialdemokratiet stod blot fast på 18.000 og erklærede siden hen sin forundring over, at regeringen så ikke alene ville gennemføre, hvad man som et kompromis havde tilbudt socialdemokratiet.

Lidt af det samme oplever vi for øvrigt i den aktuelle diskussion om udskrivningslovforslaget. Se, denne form for socialdemo-

kratisk samarbejde betyder tilbud om samarbejde ensidigt på socialdemokratiets vilkår. Dette er simpelt hen ikke samarbejde, men forsøg på at få flertallet til at bøje sig ind under mindretallets vilje. Hvornår har socialdemokratiet i sin magtperiode nogen sinde givet indrømmelser til andre partier, hvis disse ikke var villige til at tage medansvar for det, som derved opnåedes?

Også betydelige dele af jordlovene holdt det store oppositionsparti sig uden for. Kunne man ikke få sin vilje med yderligere ekspropriationsadgang, ville man ikke være med. Men det, som den socialdemokratiske regering ikke magtede efter folkeafstemningen i 1963, er nu lykkedes for den nye regering: at give landet en moderne jord- og planlægningslovgivning, der giver gode betingelser for at skabe gode rammer for de kommende års udvikling, uden at man på unødvendig og urimelig vis griber ind over for den enkelte borger.

Vi har også fået et bedre beskatningsgrundlag over for egentlige jordfortjenester. Den urimelige beskatning af aktive landmænd, gartnere og andre i kraft af bondegårdsreglens afskaffelse under den socialdemokratiske regering er nu fjernet. Til gengæld sikrer loven om frigørelsesafgift beskatning af egentlige fortjenester ved jords overgang til anden og mere givtig udnyttelse.

I kommunalreformen mener adskillige i venstre nok at man endda er gået lovlig vidt; til gengæld kan socialdemokratiet jo vanskeligt klage over manglende hensyntagen. Det samme kan måske til dels siges om den fremtidige skolereform; tjenestemandereformen lykkedes det at skabe et bredt forlig om.

Af andre opnåede resultater, som vi tillægger betydelig vægt, vil jeg gerne nævne den forøgede indsats for den hårdt tiltrængte sanering, de forbedrede vilkår for invalide pensionisterne og løsningen af sambeskatningsspørgsmålet. Tilbage af dette sidste problems rette løsning står da også den sidste del af det sambeskatningsforslag, som venstre i sin tid lagde frem, nemlig en økonomisk større ligestilling mellem de familier, som vælger at passe deres børn hjemme, og dem, som ønsker at benytte de offentlige institutioner.

Men nægtes kan det jo ikke, at på andre områder har der været stor uoverensstem-